

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118209723
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1118209723.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v spore žalobcu: G.. U. H., F., A.. XX.XX.XXXX, S. W. Q. W., F. XX, zast. JUDr. Milanom Švecom, advokátom v Bratislave, Hadriánova 1, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9. apríla 2021 č.k. 11C/16/2018-354 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal uloženia povinnosti žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.501.990,- eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne od 24.02.2016 do zaplatenia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súčasne žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2/Žalobca v žalobe doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 01.06.2018 dôvodil tým, že dňa 12.04.2002 uzavrel s G.. F. D. zmluvu, ktorú schválil rozhodca U.. L. F., čím bol ukončený rozhodcovský spor a v zmysle ustanovení zákona č. 218/1989 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa tento zmluvný spor stal právoplatným rozhodnutím. Pretože lehota na plnenie povinností určených v schválenej dohode uplynula márne, žalobca sa domáhal splnenia povinností G.. F. D. v exekučnom konaní. Vedením exekučného konania bol poverený súdny exekútor JUDr. Mário Mičák, ktorý predmetný prípad viedol pod sp. zn. EX 406/05. Súdny exekútor JUDr. Mičák zaslal dňa 06.02.2006 G.. F. D. upovedomenie o začatí exekúcie s cieľom dosiahnuť uhradenie záväzku povinného. Pretože sa dočasne vlastníkom pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu stal G.. P. Q., A.. XX.XX.XXXX, W. N. XXX, O., upovedomenie o začatí exekúcie znelo v prospech tejto osoby, ktorá bola oprávneným. Následne sa vlastníkom exekvovanej pohľadávky stal opätovne žalobca a naďalej vystupoval v exekučnom konaní ako oprávnený. Proti exekúcii podala listom zo dňa 08.03.2006 námietky Y. D., bývalá manželka G.. F. D.. F. D., ako osoba bez legitimity, sa domáhala zastavenia exekúcie najmä z tohto dôvodu, že zmluva zo dňa 12.04.2002 nepovažovala za exekučný titul. Následne podaním návrhu na Okresnom súde Zvolen zo dňa 16.03.2006 sa pani Y. D. domáhala určenia, že dohoda uzatvorená dňa 12.04.2002 medzi G.. U. H., I., G.. F. D. a schválená U.. L. F., nie je exekučným titulom podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, nie je rozhodcovským nálezom v zmysle zákona č. 218/1996 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nie je zmluvou v zmysle § 21 ods. 4 zákona č. 218/1989 Z. z. o rozhodcovskom konaní, je nezákonná, neplatná a nevykonateľná a navrhovateľov nezaväzuje (pôvodne „je neplatná“). K žalobe sa pripojil aj G.. F. D. a

to napriek skutočnosti, že nikdy predtým nespochybnil platnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a dokonca na základe tohto titulu aj čiastočne plnil a to vo forme odovzdania tovaru. V uvedenom spore vedenom pod sp. zn. 12C/42/2006 Okresný súd Zvolen rozsudkom zo dňa 07.05.2010, žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel, hoci mal žalobu odmietnuť. Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Na základe právoplatného rozsudku, ktorý určoval, že dohoda zo 12.04.2002 nie je exekučným titulom, bolo exekučné konania vedené na Okresnom súde Zvolen zastavené, a to uznesením zo dňa 09.09.2011. Proti rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, ktorému Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel, rozsudky Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súde Zvolen. Okresný súd Zvolen následne svojím rozsudkom zo dňa 11.11.2014 žalobu v celom rozsahu zamietol a tento rozsudok Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom zo dňa 17.12.2015 vo veci samej potvrdil. Na základe uvedeného skutkového stavu žalobca nemohol realizovať svoje právo na uhradenie pohľadávky prostredníctvom exekučného konania, a to z dôvodu pôvodného nezákonného rozsudku Okresného súdu Zvolen, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Oba sudy - Okresný súd Zvolen, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici vec nesprávne právne posúdili a dospeli zhodne k nesprávnemu právnomu záveru. Na základe takto vydaných rozsudkov, ktoré boli v rozpore so zákonom, nastali právne dôsledky nemožnosti riadneho uplatnenia práva žalobcu v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené. Jediným dôvodom zastavenia exekučného konania pritom bol dočasne právoplatný rozsudok, ktorý stanovoval, že schválená dohoda nie je exekučným titulom. Tým sa znemožnilo uspokojenie pohľadávky žiadateľa, a teda mu vznikla škoda v rozsahu, ako je uvedené ďalej. Škoda vznikla aj v dôsledku dlhšej doby konania súdu v spore o vyslovenie, že dohoda zo dňa 12.04.2002 je neplatná, keďže konečné rozhodnutie vo veci začatej podaním dňa 17.03.2006 nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2016. Povinnému tak v exekučnom konaní bola poskytnutá nepríjemná ochrana takmer 10 rokov. V dôsledku týchto skutočností sa majetok žalobcu nezväčšil, aj keď sa zväčšiť mal. Mal sa zväčšiť najmenej v rozsahu vyčíslenom v upovedomení o začatí exekúcie JUDr. Máriom Mičákom zo dňa 06.02.2006. Žalobca uviedol, že má právo na spravodlivý proces, ktorý žalobca dosiahol až na základe konania generálneho prokurátora a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Porušenie práva na spravodlivý proces žalobca videl najmä v tom, že sudy prvého a druhého stupňa posúdili vec nesprávne, v rozpore s platnými právnymi predpismi, hoci mali žalobu odmietnuť a spôsobili tak nemožnosť pokračovania v uplatňovaní práva žalobcu, ktoré mu už bolo priznané v rozhodcovskom konaní. V prípade nároku žalobcu mu exekučný súd síce priznal právo na výkon rozhodnutia prostredníctvom súdneho exekútora, avšak následne Okresný súd Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi rozhodnutiami výkon práva žalobcu znemožnili. Za neprípustné označil žalobca to, aby protiprávne vyhýbanie sa splneniu povinností vyplývajúcich z právoplatného rozhodnutia požívalo súdnu ochranu a navyše aby takúto ochranu poskytli sudy svojimi rozhodnutiami v rozpore so zákonmi Slovenskej republiky. Mal za to, že svoju povinnosť riadne sa starať o pohľadávku splnil, keďže svoj nárok žaloval na rozhodcovskom súde, uzatvoril zmier a podal včas návrh na exekúciu. V konaní o námietkach proti prebiehajúcej exekúcii predložil súdu relevantné dôkazy a poskytol súčinnosť, ktorú mohol súd od neho spravodlivo požadovať. Všetkých konaní sa riadne zúčastňoval a produkoval dôkazy o svojich tvrdeniach. Žalobca neurobil nič, čím by znemožnil alebo sťažil vymáhateľnosť svojej pohľadávky. Žalobca uviedol, že okrem škody spočívajúcej v tom, že sa jeho majetok nezväčšil, aj keď sa zväčšiť mal, utrpel aj nemajetkovú ujmu, keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku označovaný za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty. Žalobca počas celoživotného pôsobenia dbal na budovanie dobrého mena svojej osoby, usiloval sa o získanie pozícií, ktoré zodpovedali jeho vzdelaniu, skúsenostiam a schopnostiam. Výsledkom tohto úsilia bolo, okrem iného, jeho aktívne pôsobenie ako člena Generálnej rady Združenia podnikateľov Slovenska, kde získal pozíciu v jej Prezídii. Keďže členovia týchto orgánov sa zúčastňujú aj rokovaní s najvyššími predstaviteľmi parlamentu a vlády Slovenskej republiky, ako aj so zahraničnými partnermi, kladie Združenie podnikateľov Slovenska osobitný dôraz na bezchybný kredit členov svojich orgánov. Žalobca bol v dobe priebehu a zastavenia exekúcie predsedom zahraničnej sekcie Združenia podnikateľov Slovenska, a preto bola vzniknutá situácia vnímaná osobitne citlivo. Nakoľko Združenie podnikateľov Slovenska ctí a rešpektuje právoplatné rozhodnutia súdov ako záväzné, musel žalobca zložiť vysvetľovať, že jeho konanie bolo zákonné a jeho úmysel bol vždy v súlade s jestvujúcim právom a oprávneným nárokom. Rovnako musel vysvetliť okolnosti, ktoré vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia súdu aj ako člen vedenia v Asociácii súkromných stavebných podnikateľov a aj ako člen priemyselnej rady dekana Stavebnej fakulty Slovenskej technickej univerzity.

Vzniknutá situácia, ktorá sa dala interpretovať aj tak, že v úmysle podvodným spôsobom získať cudzí majetok, žalobca zneužil právo, alebo dokonca zavádzal súd, čo samozrejme nikdy neurobil a ani nemal v úmysle urobiť. Takáto interpretácia však bola dokumentovateľná právoplatným rozsudkom súdu, čo bolo natoľko závažné, že z niektorých pozícií žiadateľ odstúpil, aby nepoškodzoval dôveryhodnosť orgánov, v ktorých bol dovtedy činný. Samotné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj následné rozhodnutia Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici sú síce čiastočnou satisfakciou, avšak žalobca musel neprímeranú dobu znášať protiprávny stav. S prihliadnutím na vek žalobcu, ktorý mu neumožňuje zaradiť sa do aktívnej činnosti odborných štruktúr s takým nasadením, ako to bolo v minulosti, ale najmä neposkytuje mu dostatočný čas na vybudovanie osobného kreditu, ktorý mu inak prislúchal, žiadateľ ohodnotil svoju nemajetkovú ujmu celkovo paušálnou sumou 20.000,- eur. Žalobca žiada náhradu škody, ktorá mu vznikla vyššie uvedeným spôsobom v nasledovnej výške: istina 1.948.029,- eur (58.626.079,- Sk), 5% ročný úrok z omeškania 19.433,- eur (585.453,- Sk), zmluvná pokuta ku dňu 06.02.2006 1.509.475,- eur (45.474.457,30 Sk), trovy právneho zastúpenia vo veci exekúcie 7.035,- eur (211.950,- Sk), súdny poplatok za vydanie poverenia 17,- eur (500,- Sk), nemajetková ujma 20.000,- eur, t. j. spolu 3.501.990,- eur.

3/Žalovaná, s odkazom na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa za nezákonné považuje rozhodnutie, ktoré po nadobudnutí právoplatnosti bolo príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť zrušené alebo zmenené, konštatovala, že preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, za ktoré v danej veci je možné považovať rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010, je len jedným z viacerých predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Mala za to, že vo veci žalobcu nie sú splnené ďalšie predpoklady, a to existencia škody a priama príčinná súvislosť medzi žalobcom namietaným rozhodnutím a vznikom škody. Poukazom na § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), žalovaný tvrdil, že žalobca za majetkovú škodu, ktorej náhrady sa od žalovanej touto žalobou domáha, označuje sumu 3.481.989,- eur, ktorú mu bol a stále je v zmysle Dohody povinný zaplatiť pán G. F. D.. Žalobcovi ako veriteľovi právo na zaplatenie dlžnej sumy 3.481.989,- eur voči pánovi G. F. D. ako dlžníkovi zastavením exekučného konania (ani žiadnym iným spôsobom) nezaniklo a naďalej trvá. V tejto súvislosti žalovaná poukázala navyše na skutočnosť, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani len svoje tvrdenie o zastavení exekučného konania sp. zn. EX 406/05. Žalovaná mala za to, že ak aj skutočne došlo k právoplatnému zastaveniu exekučného konania sp. zn. EX 406/05, žalobcovi po zrušení rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010 nič nebránilo a nebráni v tom, aby opätovne vymáhal dlžnú sumu od svojho dlžníka. Na strane žalobcu teda nedošlo k vzniku škody. Až v prípade nemožnosti uspokojenia práva veriteľa od dlžníka totiž prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane žalobcu, ktorej náhrady je možné sa, v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi vznikom majetkovej škody a konaním orgánu verejnej moci, domáhať od štátu. Uvedené oprela žalovaná o judikatúru súdov Slovenskej republiky i Českej republiky (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4Cdo 199/2005 v spojení s rozhodnutím NS SSR, sp. zn. 4Cz 110/84, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Cdo 8/2007), Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 361/09, rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 17/2013, II. ÚS 570/2013) argumentujúc, že zmyslom uvádzanej rozhodovacej praxe je predchádzanie existenciou dvoch súčasných nárokov od rôznych subjektov (od dlžníka a zároveň od štátu), pretože úspešné uplatnenie oboch nárokov by viedlo k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov. V situácii, keď obidva nároky nemôžu byť z uvedeného dôvodu súčasne uplatniteľné, je potrebné identifikovať nárok, ktorý je potrebné uplatniť prioritne, a až v prípade nemožnosti vymoženia tohto nároku môže nastúpiť druhý nárok. Žalovaná mala za to, že nárok veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy (dlhu) od svojho dlžníka je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody od štátu, keďže až nevyožiteľnosť nároku veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy (dlhu) od svojho dlžníka znamená vznik škody. Preto nie je možné domáhať sa náhrady škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci za stavu, keď veriteľ disponuje vo vzťahu k dlžníkovi pohľadávkou, ku ktorej nebola preukázaná nemožnosť jej uspokojenia zo strany dlžníka v rámci exekučného konania. Žalovaná označila za nemysliteľné, aby dlžník nebol povinný splniť veriteľovi svoj záväzok, na ktorého plnenie sa sám v Dohode zaviazal, z dôvodu, že žalobca ako veriteľ by bol uspokojený titulom náhrady škody od štátu. V majetkovoprávnych vzťahoch fyzických a právnických osôb totiž štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. Podľa názoru žalovanej je jednoznačné, že žalobcovi nárok na náhradu škody voči štátu v rozsahu záväzku (dlžnej sumy) pána F. D. voči žalobcovi nevznikol, pretože v danom prípade existuje iný právny nárok - nárok na vymoženie dlžnej sumy vo výške 3.481.989,-

eur od dlžníka, ktorý vznik nároku na náhradu škody vylučuje. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v prípade preukázania vzniku škody, resp. príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a namietaným rozhodnutím súdu. Bez preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou nie je možné úspešne sa domáhať nároku na jej náhradu. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná zdôraznila, že v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikne iba ak žalobca preukáže, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zároveň nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak. Až v prípade, ak žalobca preukáže splnenie podmienok na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) je potrebné skúmať okolnosti, na ktoré treba prihliadať pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.). Žalovaná zastala názor, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom výška sumy nemajetkovej ujmy 20.000,- eur, ktorej náhrady sa žalobca domáha z titulu nezákonného rozhodnutia, je neprimeraná a neadekvátne, nakoľko nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. Žalovaná poukázala na to, že žalobcom v žalobe uvedené okolnosti, na základe ktorých žiada priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch, sú okolnosti týkajúce sa iba jeho pracovného života. Odstúpenie žalobcu z niektorých pracovných pozícií, ktoré skutočnosti však žalobca nepreukázal, bolo dôsledkom jeho slobodného rozhodnutia. Žalovaná zdôraznila, že pri posudzovaní adekvátnej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch záväznú mantinely zavádza samotné ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Na margo tohto uviedla, že žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur, ktorá bezpochyby prevyšuje maximálnu možnú sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy (v roku 2010 bola výška minimálnej mzdy 307,70 eur a 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2010 sa rovnal hodnote 15.385,- eur). Považoval preto náhradu nemajetkovej ujmy v žalobcom uplatnenej výške za rozpornú so zákonom a javiacu sa ako zjavne neprimeraný nárok. Žalovaná skonštatovala, že aj v prípade, ak by súd považoval nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy voči žalovanej za dôvodný, pre uplatnenie nároku už uplynula premlčacia doba ustanovená v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a žalovaná vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku vzniesla námietku premlčania. K vznesenej námietke premlčania žalovaná uviedla, že v bode 13 žaloby žalobca jasne uvádza, že nemajetkovú ujmu utrpel „keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku (rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 07.05.2010 potvrdeného odvolacím súdom - poznámka žalovanej) označený za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal mať žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty.“ Zároveň taktiež žalobca v žalobe tvrdí, že k vzniku majetkovej škody (ušlého zisku), ktorej náhradu v tomto konaní žiada, došlo zastavením exekučného konania č. k. EX 406/05 uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.09.2011. Z uvedeného je zrejmé, kedy sa žalobca o vzniku škody i nemajetkovej ujmy dozvedel. Uznesením NS SR ako dovolacieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013 bolo právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010) ako aj súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010) zrušené. V zmysle § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. začala momentom (oznámenia) doručenia predmetného uznesenia NS SR žalobcovi plynúť 3 ročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej týmito rozhodnutiami. Žalobca svoju žalobu doručil Okresnému súdu Bratislava I až dňa 01.06.2018. Aj v prípade, vzatia do úvahy spočívajúce premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to v najdlhšej možnej miere 6 mesiacov, je zrejmé, že žalobcovi premlčacia lehota pre uplatnenie nároku na náhradu škody i nemajetkovej ujmy uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda 3 roky a 6 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 (12.04.2013 ako vyplýva z doložky právoplatnosti na žalobcom predloženom rovnopise tohto uznesenia), ktorý je najneskorším možným dňom, kedy bolo žalobcovi toto rozhodnutie doručené (oznámené). Žalovaná zastala názor, že ak by aj súd mal dospieť k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je dôvodný, potom v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. je prípadné právo žalobcu na náhradu škody, ktoré by mu vzniklo, premlčané a preto mu nie je možné priznať právnu ochranu.

4/Podaním zo dňa 30.08.2019, nazvaným Stanovisko k duplike žalovanej zo dňa 15.04.2019, žalobca uviedol ku skutočnosti, kedy sa žalobca dozvedel o škode, že uznesenie NS SR sp. zn. 4M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Okresného súdu Zvolen zo dňa 07.05.2010 č. k. 12C/42/2006-259 neobsahuje rozhodnutie vo veci samej. Najvyšší súd SR okrem zrušenia rozsudku vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen. Meritórne bolo vo veci rozhodnuté až

právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Zvolen č. 12C/42/2006-517 zo dňa 11.11.2014, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015. Podľa žalobcu nemohlo plynutie premlčacej lehoty začať skôr, ako nastali procesné dôsledky všetkých rozhodnutí uvedených vyššie. Žalobca sa domnieval, že premlčacia lehota začala plynúť vtedy, keď sa žalobca dozvedel, že jeho návrhu na opakované exekučné konanie nie je možné vyhovieť, t. j. doručením rozhodnutia o neprípustnosti exekúcie tak, ako to uviedol v bode 3. v jeho stanovisku zo dňa 05.02.2019.

5/Súd prvej inštancie prednostne posúdil v konaní žalovanou vznesenú námietku premlčania zistiť jej oprávnenosť. Žalobca v bode 13. žaloby sám uvádza, že nemajetkovú ujmu utrpel: „...keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku (poznámka súdu: Rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 potvrdeného Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010, na ktorom síce nie je vyznačená doložka právoplatnosti / č. l. 25 - 30/, ale právoplatný musel byť, keďže proti nemu podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie, ktoré môže smerovať len proti právoplatným rozhodnutiam) označený za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal mať žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty.“ Žalobca v žalobe tiež tvrdí, že k vzniku majetkovej škody (ušlého zisku), ktorej náhradu v tomto konaní žiada, došlo zastavením exekučného konania č. k. EX 406/05 uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.09.2011. Z uvedeného je zrejmé, kedy sa žalobca o vzniku škody i nemajetkovej ujmy dozvedel. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, právoplatným dňa 12.04.2013, bol právoplatný Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010 v napadnutom potvrdzujúcom prvom výroku týkajúcom sa veci samej a v závislom druhom a štvrtom výroku týkajúcom sa trov konania a Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 v prvom výroku vo veci samej a v závislom štvrtom výroku týkajúcom sa trov konania zrušený a vec bola v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen. V zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. začala momentom doručenia (oznámenia) Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013 žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej mu Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 a potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010. Žalobca doručil žalobu Okresnému súdu Bratislava I až dňa 01.06.2018. Aj v prípade, ak súd vezme do úvahy spočívanie premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (Žiadosť o prerokovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 24.02.2016 doručil žalobca Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 24.02.2016 - vyplýva z listinného dôkazu pripojeného k žalobe vo forme prílohy /č. l. 62 - 67/) v zmysle citovaného ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to v najdlhšej novej miere šiestich mesiacov, je evidentné, že žalobcovi premlčacia lehota pre uplatnenie nároku na náhradu škody i nemajetkovej ujmy v peniazoch uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda tri roky a šesť mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.04.2013, ako to jednoznačne vyplýva z vyznačenej doložky právoplatnosti na žalobcom v prílohách žaloby predloženom rovnopise tohto uznesenia (č. l. 31), ktorý je najneskorším možným dňom, kedy bolo žalobcovi toto uznesenie doručené (oznámené). Keďže žalobca svoj nárok uplatnil predmetnou žalobou dňa 01.06.2018, je zjavné, že ho uplatnil až po márnom uplynutí premlčacej lehoty v zmysle citovaného ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z.

6/Na margo Vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovanej k žalobe doručenému súdu dňa 05.02.2019 (na ktoré bol žalobca vyzvaný Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/16/2018-123 zo dňa 04.12.2018), ktoré obsahovalo v bodoch 1., 2. a 3. skutkové tvrdenia, ktoré žalobca neuviedol v žalobe a návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré žalobca neuviedol ako návrhy na vykonanie dokazovania už v žalobe, hoci mu nič nebránilo ich uviesť a predložiť v žalobe (ich neuvedením a nepredložením už v žalobe, žalobca neúplne opísal skutkový stav predmetnej právnej veci už na začiatku konania) súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol v Uznesení Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/16/2018-123 zo dňa 04.12.2018 poučený o tom, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho

pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov (§ 153 /Sudcovská koncentrácia konania/ v spojení s § 149 CSP). Súd konštatoval, že prostriedky procesnej obrany, a to skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v bodoch 1., 2. a 3. jeho Vyjadrenia k vyjadreniu žalovanej k žalobe doručeného súdu dňa 05.02.2019, t. j. skutkové tvrdenia ohľadne tzv. „druhej“ exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 1Er/96/2016 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5CoE/165/2016, skutkové tvrdenie o inom momente okamihu vzniku škody, aký uviedol v žalobe (a tým pádom aj iného okamihu začiatku plynutia premlčacej lehoty) a návrhy na vykonanie dokazovania Uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 11Er/2576/2005-252 zo dňa 28.10.2015, Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1Er/96/2016 zo dňa 22.08.2016, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017, neboli uplatnené včas, pretože ich žalobca mohol predložiť už skôr - v žalobe. Z tohto dôvodu súd na ne neprihliadol. Rovnako súd vyhodnotil aj skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v jeho podaní zo dňa 30.08.2019, nazvanom Stanovisko k duplike žalovanej zo dňa 15.04.2019, vrátane jeho príloh.

7/Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch po márnom uplynutí premlčacej doby uvedenej v § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. Konštatovanie uplatnenia si nároku žalobcom po márnom uplynutí premlčacej doby je primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby bez nutnosti vykonávania akéhokoľvek dokazovania ohľadom preukázania splnenia podmienok pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu opodstatnenosti žalovanou vznesenej hmotnoprávnej námietky premlčania, súd žalobu zamietol.

8/O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 CSP.

9/Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Podľa neho súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom - uplatnením sudcovskej koncentrácie konania - nepripustil tvrdenia a dôkazy o začatí plynutia premlčacej lehoty so zdôvodnením, že žalobca ich nepredložil včas, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Súd pritom posúdil začiatok plynutia premlčacej doby v rozpore so skutočnosťami, ktoré boli žalobcom tvrdené a boli preukázané listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, keď uzavrel, že žalobca vedel o výške škody a premlčacia doba začala plynúť právoplatnosťou uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013. Takýto záver je nesprávny a je v rozpore s tvrdeniami žalobcu a predloženými dôkazmi. Žalobca v tom čase nedisponoval právoplatným rozhodnutím vo veci žaloby Y. D., pričom uvedený spor sa účinnosťou uznesenia najvyššieho súdu neskončil a práve existencia tohto sporu bola podľa rozhodnutia exekučného súdu prekážkou v konaní exekúcie. Súd sa nezaoberal tvrdeniami žalobcu a dôkazmi, kedy začala plynúť premlčacia doba a odmietol ich s odvolaním na princíp koncentrácie konania. Použitie sudcovskej koncentrácie konania v tomto spore nemá oporu v zákone, pokiaľ sú prítomné okolnosti hodné zreteľa, je možné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany aj po podaní žaloby. Súd prvej inštancie však okolnosti hodné zreteľa nezobral vôbec do úvahy. Námietku premlčania má právo vzniesť žalovaný v ktoromkoľvek štádiu konania, žalobca však má právo k takejto námietke uviesť svoje tvrdenia a tieto doložiť dôkazmi, ktorý postup nastal aj v prípade tohto sporu, súd však ustálil, že tvrdeniami a dôkazmi žalobcu sa nebude zaoberať z dôvodov, že tieto neboli súdu oznámené včas. Posúdenie včasnosti oznámenia skutočností určujúcich začatie plynutia premlčacej doby je nutné viazať na vznesenie námietky premlčania a nie na podanie žaloby, keďže v tej dobe otázka premlčania nebola, a ani nemohla byť predmetom posudzovania súdu. Odvolateľ sa domnieval, že neprihliadnutie na ním predložené dôkazy bolo v rozpore s ustanovením § 154 CSP, ktorý dáva sporovým stranám právo prostriedky procesného útoku a procesnej obrany uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Rozhodnutie v rozhodcovskom konaní, ktoré bolo titulom vzniku nároku žalobcu, bolo prijaté dňa 12.04.2002 a až dňa 22.08.2016 sa žalobca dozvedel, že štát svojou súdnou mocou mu definitívne zabránil nárok voči povinnému právnymi prostriedkami získať, keď exekúciu vyhlásil za neprípustnú. Podľa názoru žalobcu súdu neprislúcha vyberať z alternatív, kedy začala plynúť premlčacia lehota, ale má preskúmať a určiť jednoznačne objektívne začatie plynutia tejto lehoty, a to na základe objektívnych skutočností, ktoré sú mu známe. Je nesporné, že dĺžka premlčacej lehoty je určená zákonom, avšak začiatok jej plynutia je objektívnou skutočnosťou a nie je možné ho určovať voľnou úvahou. Žalobca sa nemohol dozvedieť o tom, že škodu nemôže vymáhať od povinného inak, iba na základe nemožnosti vykonania exekúcie na majetku povinného, konštatovaného exekučným súdom a to z dôvodu márneho uplynutia času. Súd bol povinný dbať na princípy právneho štátu a nevykladať príslušné ustanovenia zákona formalisticky, aby tak nedošlo k neprimeranej tvrdošti zákona voči žalobcovi. Zdôraznil, že je nevyhnutné vychádzať z individuálnych, teda na konkrétnych skutkových zisteniach založených rozmeroch každej súdom prejednávanej veci. Odvolateľ teda navrhol,

aby odvolací súd buď napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10/Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením stotožnila. Priklonila sa k názoru, že prostriedky procesnej obrany, a to skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v bodoch 1/ až 3/ vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovanej k žalobe doručenej dňom 05.02.2019, konkrétne skutkové tvrdenie ohľadom „druhej“ exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 1Er/96/2016 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 a skutkové tvrdenia o inom momente okamihu vzniku škody, aký žalobca uviedol v žalobe, resp. návrhy na vykonanie dokazovania uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 11Er/2576/2005-252 zo dňa 28.10.2015, sp. zn. 1Er/96/2016 zo dňa 22.08.2016, uznesením KS v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017 neboli uplatnené včas, pretože ich žalobca mohol predložiť už skôr - v žalobe. Vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu na náhradu škody sa žalovaná rovnako stotožnila s názorom súdu prvej inštancie ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňa 12.04.2013 a uplynula najneskôr 12.10.2016. Deň doručenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 8/2012 žalobcovi v zmysle § 19 ods. 1 veta druhá zák. č. 514/2003 Z.z. je dňom, kedy žalobcovi najneskôr začala plynúť trojročná lehota na uplatnenie práva na náhradu škody z ním namietaného nezákonného rozhodnutia, keďže práve týmto rozhodnutím bol zrušený rozsudok Okresného súdu vo Zvolene zo dňa 07.05.2010 sp. zn. 12C/42/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09.12.2010 sp. zn. 16Co/232/2010, teda žalobcom namietané nezákonné rozhodnutie. Uvedené je zrejmé aj z výkladu ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v dôvodovej správe, takýto výklad je všeobecne akceptovaný a aplikovaný súdnou praxou. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je osobitným druhom zodpovednosti za škodu, ktorej predpoklady sú upravené práve v osobitnom právnom predpise - zákone č. 514/2003 Z.z. Tento právny predpis predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako lex generalis, a pokiaľ tento právny predpis obsahuje normy osobitne upravujúce právne vzťahy medzi subjektmi práva, aplikácia iných do úvahy prichádzajúcich právnych noriem je vylúčená. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje v § 19 osobitné ustanovenie upravujúce premlčanie práva na náhradu škody, nespochybniteľným úmyslom zákonodarcu bolo jasné a osobitné vymedzenie podmienok, za akých právo na náhradu škody podľa tohto zákona podlieha premlčaniu. Ustanovenie § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vo svojej druhej vete ako začiatok plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva vo veciach, kde pod podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, výslovne určuje deň doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Text ustanovenia zákona je jasný určitý a zrozumiteľný, znenie tohto ustanovenia nepripúšťa iný výklad okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva. Nakoniec z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žiadosť žalobcu o prerokovanie náhrady škody zo dňa 24.02.2016 bola toho dňa doručená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Ak teraz žalobca tvrdí, že o škode sa dozvedel až dňa 26.07.2017, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Co/165/2016, je logicky nemožné, aby podal žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy skôr, ako sa mal dozvedieť, že mu reálne vznikla škoda a kto za túto zodpovedá. Žalovaná teda vyjadrila presvedčenie, že premlčacia lehota na uplatnenie nároku žalobcovi uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda tri roky a šesť mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/8/2012, a nezačala plynúť v nadväznosti na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016, ako nesprávne a v rozpore s podanou žiadosťou o pre predbežné prerokovanie nároku tvrdí žalobca. Žalovaná bola názoru, že ak by aj súd prvej inštancie pristúpil k vykonaniu žalobcom navrhnutých dôkazov, tieto by nič nezmenili na momente začiatku plynutia premlčacej doby. Súd prvej inštancie preto podľa žalovanej správne vyhodnotil skutkový a právny stav uplatneného nároku, nárok správne právne posúdil a žalobu odôvodnenie zamietol. Podstatnou otázkou pritom bolo určenie začiatku plynutia premlčacej lehoty s ohľadom na všetky okolnosti udávané žalobcom. Súd pri posudzovaní tejto námietky postupoval správne, navyše keby pripustil a vykonal dôkazy navrhované žalobcom neskôr, takéto dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, keďže z vyjadrení žalobcu je zrejmé, že svoju následnú argumentáciu o vzniku škody len účelovo prispôbil vznesenej námietke premlčania, pričom sám od začiatku tvrdil, že škoda mu vznikla už v roku 2011-uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.09.2011. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z hľadiska jeho vecnej správnosti potvrdil.

11/Žalobca v odvolacej replike trval na tom, že plynutie premlčacej doby, ako je začiatok jej plynutia a jej skončenie, je objektívnou skutočnosťou a súd ju má preskúmať vždy, v každom štádiu súdneho konania. Tvrdil, že bez zbytočného odkladu po tom, ako sa dozvedel o námietke premlčania, poprel pravdivosť tvrdení žalovanej a doložil svoje tvrdenia dôkazmi, pričom tak nemohol urobiť skôr, keďže pri podaní

žaloby námietka premlčania logicky neexistovala. Žalobca teda reagoval na konanie žalovanej, na čo má procesné právo a odmietnutie jeho podania ako oneskoreného nie je postupom, ktorý by bol v súlade s procesom podľa CSP. Úvahy žalovanej o začiatku plynutia premlčacej doby považoval za nesprávne, účelové, namietol, že práve tieto jej tvrdenia nie sú uplatnené žalovanou včas, tieto mala uviesť už vo svojom prvom podaní. Navrhol preto rozhodnúť v zmysle ním podaného odvolania.

12/Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13/Podstatným pre rozhodnutie v predmetnej veci bolo podľa odvolacieho súdu vyriešenie otázky, či žalobcom uplatnený nárok v konaní je premlčaný. Účelom premlčania je na jednej strane stimulovať veriteľov k včasnému vykonaniu svojich subjektívnych občianskych práv (požadávok) a tým k tomu, aby predchádzali sami vzniku ujmy, a na strane druhej - a to najmä - čeliť tomu, aby dlžníci neboli vo vzťahoch k svojim povinnostiam vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku (tzv. vynútiteľnosti) zo strany súdu.

14/Podľa § 19 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

15/Pri práve na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. stanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok plynutia pri každej z nich je upravený odlišne. Objektívna premlčacia doba je upravená tak, že začiatok jej plynutia nastáva jednoducho na základe objektívnej skutočnosti, bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti poškodeného o jeho nároku na náhradu škody. Pri subjektívnej premlčacej dobe § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. stanovuje, že právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia doba od doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Špecifikom plynutia premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je skutočnosť, že táto premlčacia doba neplynie po dobu predbežného prerokovania nároku podľa § 15 citovaného zákona.

16/V danom prípade žalobcovi začala plynúť subjektívna premlčacia doba dňom doručenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 8/2012 v zmysle § 19 ods. 1 veta druhá zák. č. 514/2003 Z.z., keďže práve týmto rozhodnutím bol zrušený rozsudok Okresného súdu vo Zvolene zo dňa 07.05.2010 sp. zn. 12C/42/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09.12.2010 sp. zn. 16Co/232/2010, teda žalobcom namietané nezákonné rozhodnutie. V tomto prípade aj pri aplikovaní ustanovenie § 19 ods. 3 citovaného zákona, došlo k prerušeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby v dôsledku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku od 24.02.2016 (od podania žiadosti na MS SR do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov). Premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcovi uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda tri roky a šesť mesiacov odo dňa oznámenia resp. nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/8/2012. Aj žiadosť žalobcu o prerokovanie náhrady škody bola dňa 24.02.2016 doručená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, je tak vylúčené, aby sa žalobca o škode dozvedel až dňa 26.07.2017, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Co/165/2016. Nakoľko žaloba bola na súd podaná až dňa 1. júna 2018, nie je možné žalobcovi právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v dôsledku premlčania priznať.

17/Odvolací súd sa rovnako stotožnil s tvrdením žalovanej, že prostriedky procesnej obrany, a to skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v bodoch 1/ až 3/ vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovanej k žalobe doručenej dňom 05.02.2019, konkrétne skutkové tvrdenie ohľadom „druhej“ exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 1Er/96/2016 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 a skutkové tvrdenia o inom momente okamihu vzniku škody, aký žalobca uviedol v žalobe, resp. návrhy na vykonanie dokazovania uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 11Er/2576/2005-252 zo dňa 28.10.2015, sp. zn. 1Er/96/2016 zo dňa 22.08.2016, uznesením KS v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017 neboli uplatnené včas, pretože ich žalobca mohol predložiť už skôr - v žalobe. Avšak ak by aj súd prvej inštancie pristúpil k vykonaniu žalobcom navrhnutých dôkazov, tieto by ani podľa názoru odvolacieho súdu nič nezmenili na momente začiatku plynutia premlčacej doby.

18/Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v súdnej veci vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, z hľadiska jeho vecnej správnosti.

19/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože zo súdneho spisu vznik žiadnych trov konania na strane žalovanej nevyplýva a teda súd jej ich náhradu s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania priznať nemohol.

20/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).